

Назив књиге: „Прича о Таталији“

Име писца: Весна Алексић

Назив рада: „Прича о Таталији“

Весна Алексић је рођена у Обреновцу 11 априла 1958 године. Она је српска књижевница. Књижевним радом се бави од 1987 године и углавном пише дела за децу и адолесценте. Први роман који је написао 1994. године био је за децу и звао се „Месечев дечак“. После њега написала је још петнаестак различитих наслова. За укупан допринос савременом стваралачким изразу у за младе, Весна Алексић је добила Змајеву награду 2004. године. Аутор је више радио драме, монодраме за децу и монодраме за одрасле.

У овој књизи се ради о петогодишњем дечаку којем је мама била трудна и ускоро је требао да добије сестру. Сви су били срећни што ће његова мама родити девојчицу, сви су јој се радовали: тата, бака, дека, кума мамина и њене другарице осим петогодишњег дечака. Због те вести и није био тако срећан. Страшно се нањутио и решио је да прича јапански језик, али како је време одмицало дечак је ипак заволео своју сестрицу.

Ближио се дан када ће мама петогодишњег дечака да роди сестру којој су решили да дају име Наталија. Пошто је за њега било тешко да изговори име Наталија, он је говорио Таталија. Сви у породици су се радовали Наталији (Таталији), а само дечак није. Мислио је да ће је више волети него њега па је зато био љубоморан.

Бака и дека су јако срећни били и говорили су му како је дивно што ће имати сестру и како ће он бити старији брат који ће јечувати и бринути о њој. Бебиситерка Цеца се такође радовала јер стиже још једна беба која ће јој обезбедити рад у њиховој кући све до краја њених студија.

Дошао је и тај дан да се иде у куповину јер за бебу треба гомила ствари. У куповину су родитељи повели и дечака. Њему је јако било чудно шта све толико мора да се купи за једну бебу: пелене, играчке, креме, пешкири.

Усред ноћи дечака је пробудила галама. Стигла је вест да је добио сестру. Сви су се јако радовали и славили. Кум је чак и донео тарту на којој је писало Наталија, а пио се и шампањац. Дечак је видео да му маме нема у кревету и то му се није баш свидело. Затим је дошао и тата који је био весео и припит и одвео је дечака у кревет рекавши му да ће га народног дана водити у породилиште. Дечак је нешто промрљао и тата га је упитао да ли он то говори јапанским језиком.

Сутрадан бака је била спремна са новом фризуром за долазак бебе. Са све срећеном бабом тата и ја смо кренули у породилиште по секу. Кад су стигли у породилиште и сместили се у стаклену собу, донели су секу која је била као жуто паче. Сви су се одушевљавали бебом а дечак се одушевио кад је видео да му низ ходник иде мама. Тога дана отишли су сви кући. Прва ноћ је за дечака била

чудна и незгодна. Беба се будила и плакала а дечак је је у свој глави конструисао свемирски брод у којем би сместио своју сестру и послао на Јупитер.

Беба је првих дана само спавала и нажалост добила жутицу. Онда је тата звао телефоном доктора пошто је јој је неки рубин био повишен. Због тог повишеног рубина морали су брзо да одведу секу у болницу. Дошла је бибиситерка Цеца да дечака чува. Бибиситерка га је тешила да ће све бити уреду. Сви су се бринули због бебе и на дечака нису обраћали пажњу осим бибиситерке. Она га је тешила и сместила у кревет, где му је причала причу. У току ноћи дечак се пробудио и отишао до маминог ормара узео је мамин шал и почео да га мирише. Тата је га је упитао: шта радиш то? Дечак је одговорио: Миришем моју маму и расплакао се. Тата га је тешио да не плаче и питао га да ли се то он брине за своју секу. Дечак се уствари стварно забринуо за своју секу и рекао је свом тати како је он крив што се она разболела. Тата га је загрлио и рекао му да ће све бити уреду и да је беби повишен билирубин, да то није страшно. Мама и беба ће већ сутра бити код куће тешио га је тата. Тата га је опет загрлио, прешао му прстима кроз косу и рекао му да му је важно да он буде добро. Дечаку је у том тренутку било лакше и баш тада је осетио да он уствари воли своју сестру Таталију.

Ова књига је на мене оставила јако леп утисак. Искрено, некако сам се пронашла у њој. Рекла бих да је књига написана јако истинито. То се некако свима дешава. Писац Весна Алексић је то јако лепо дочарала. Док сам читала књигу стварала сам слике у глави и у поједним тренутцима била петогодишњи дечак. Ово се и мени десило када се родила моја сестра Олга. Доживела исто оно што и овај дечак. Могу вам рећи да ми је ово једна од омиљених књига, зато што је јако поучна и има срећан крај. Уствари, много је лепо имати брата или сестру јер тада ниси сам. Увек ћеш имати неког крај себе.

Ову књигу бих препоручила свом другу из разреда пошто ће ускоро постати брат.

Им ученице: Лола Станошевић, 2-2
ОШ „Деспот Стефан Лазаревић“
Миријево, Београд
Ментор: Ивана Новаковић